

Des del passat mes de gener, els rectors que exerceixen a la diòcesi de Sogorb-Castelló han vist minvar considerablement el seu sou. Aquesta circumstància posa de manifest també la crisi econòmica que, tot i les nombroses propietats immobles, pateix la diòcesi. Les conegudes inversions en la borsa que la cúpula de l'Església castellonenca va realitzar a través de la societat borsària Med 2001 l'any 2002 semblen la causa principal de la complicada situació financera del bisbat, unes inversions que han fet alçar la veu a desenes de rectors de la província i que han despertat les suspicàcies de milers de fidels.

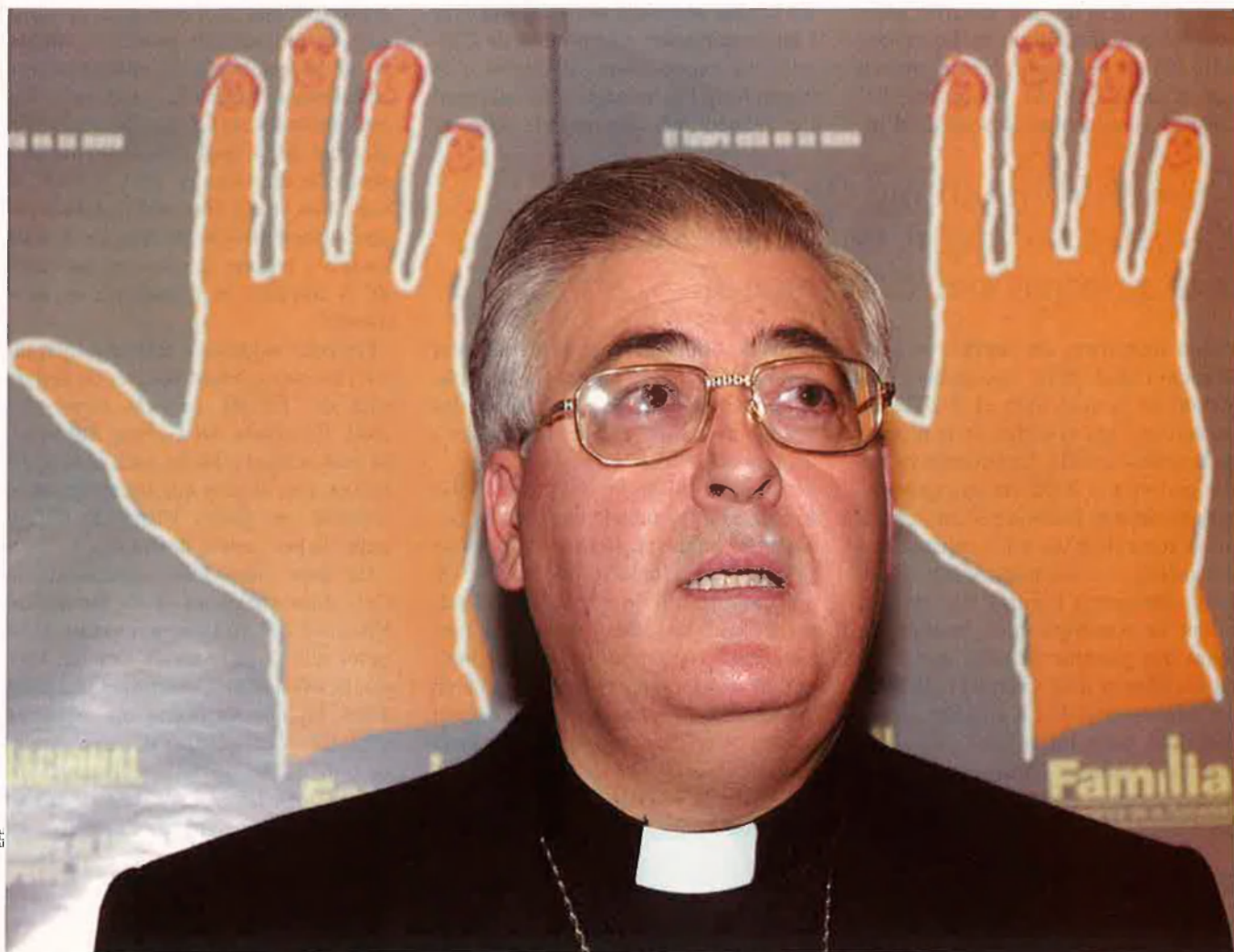
Els rectors, més pobres. Sortosament, els primers a recriminar l'actitud del bisbe, i malgrat l'obediència que li professen, han estat els sacerdots. Ho han fet, principalment, per exigir transparència en els comptes anuals, ja que la decisió de reduir-los el salari s'ha fet sense consultar-los i sense donar cap mena d'explicació als

Un bisbe al parquet

La rebaixa salarial dels rectors de la diòcesi de Sogorb-Castelló ha posat en alerta els més de 190 sacerdots que depenen de Juan Antonio Reig Pla, un bisbe caracteritzat pel conservadorisme i l'autoritarisme.

afectats. "Hem demanat explicacions tant a l'ecònom com al bisbe, i cap dels dos no ha contestat a les nostres preguntes. No estem gens d'acord amb la reducció", explica el responsable de la parròquia de Vilafranca (Ports), Álvaro Miralles. I és que, encara que tots els rectors continuaran cobrant els 600 euros mensuals, el bisbat ha alterat la manera de completar la seua nòmina. La diòcesi ha reduït la seua aportació per a cada un dels sacerdots

i, a canvi, els ha demanat que completen el sou amb els diners de la mateixa parròquia, és a dir, principalment, pel plateret. "Abans la major part del nostre salari l'aportava la diòcesi, però, amb la nova política de sous, la major part del salari l'aporta la parròquia mateixa", explica un sacerdot que ha preferit mantenir-se en l'anonimat. Cal subratllar que la reducció s'ha fet segons el nombre d'habitants que té la parròquia. Així, les més nombroses

hauran d'agafar més diners del plat, mentre que les més petites ho hauran de fer en menor mesura.

Tot i que el bisbat no ha fet públic el barem que ha aplicat per realitzar la reducció salarial, segons alguns sacerdots s'ha constatat que a les parròquies de menys de 1.000 habitants la parròquia havia d'aportar fins ara 30 euros mensuals, mentre que en l'actualitat l'aportació haurà de ser de 60, és a dir, just el doble; en les de més de 1.000 habitants, la parròquia havia de fer una aportació de 60 euros mensuals per sacerdot, mentre que en l'actualitat la xifra s'ha elevat a 120 euros; quan la parròquia disposa de més de 7.000 habitants, l'aportació era de 180 euros, i ara, amb la reducció salarial del bisbat, aquestes parròquies han de fer-se càrrec de 360 euros per rector, és a dir, més del 50% del total del sou.

Els diners de l'Església, a la borsa. Amb els ànims encesos en quasi totes les esglésies de Castelló, no ha tardat gaire a recordar-se que el bisbat que ara els colla tant va iniciar algunes aventures a la borsa. Així, van eixir a la llum de nou unes no gaire avantajoses inversions en borsa que Reig Pla, de ben segur, hauria preferit que s'oblidaren. Al novembre del 2001 es va constituir la societat d'in-

disminuir el seu valor tot just en entrar en el joc financer. En acabar l'any, el bisbat havia perdut 793.000 euros, daltabaix que va motivar una gestió més conservadora de les accions, fins al punt de vendre la societat l'any següent.

Un bisbe present als mitjans. Tot i fer-se públiques a la premsa de Castelló les experiències del bisbat a la borsa, Reig Pla ha negat reiteradament i de manera més que rotunda aquestes

Davant la magnitud de l'escàndol, el bisbe ha hagut de recórrer a la premsa per defensar-se

versió mobiliària de capital variable (Simcav) Med 2001, l'accionista majoritari de la qual, amb el 99,97% de les accions, era el bisbat de la diòcesi de Sogorb-Castelló. La societat va entrar en borsa el 2002, un any que potser passarà a la història per ser un dels més catastròfics per a les cotitzacions del mercat del parquet. A través del Banc Santander Central Hispano, el bisbat va començar una aventura en borsa que prompte va començar a notar els efectes d'un exercici calamitosos per als inversors. La societat es va constituir amb un capital inicial de més de 6 milions d'euros —obtinguts d'un préstec subscrit amb el Santander Central Hispano— i va començar a

pèrdues: "Puc dir amb veu molt alta que no hi ha hagut pèrdues a la borsa. En el moment en què es van fer, les nostres inversions van ser favorables", assegurava a la COPE.

I és que el bisbe de Sogorb-Castelló té una estranya relació amb la premsa. Malgrat ser una persona mediàtica que promou la implantació de Popular TV a la província; d'haver impulsat el setmanari religiós *Alba*, i de ser una persona amb certa oratòria, el seu integrisme conservador l'ha convertit en centre de moltes polèmiques que, molt sovint, l'han fet defugir la presència en els mitjans.

Ha alçat la bandera de la reacció per despertar consciències cristianes i ho

ha fet més alt que ningú. Ha atacat, de manera recurrent i sistemàtica, el col·lectiu homosexual simplement per la seua orientació sexual. Ha posat el crit al cel davant "l'atac a la família" que representen les parelles homosexuals; ha aparegut als mitjans per exigir tractaments privilegiats en el paper de la religió a la docència, i ha atacat, sense compassió, qualsevol reforma educativa que llevara pes a la religió. Així mateix, defensa l'exclusivitat del matrimoni i condemna les propostes d'unions civils en la seua llista de pecats. També rebutja la investigació biomèdica amb cèl·lules mare; condemna la regulació menys burocràtica del divorci i la possible ampliació del dret a l'avortament.

Recentment, va mostrar també la seua faceta de crític de cinema amb un molt visceral atac al dret a una mort digna representada a la pel·lícula *Mar adentro*, tot i que, després de delectar-se menyspreant l'obra d'Amenábar, va admetre que no havia vist el film.

Reig Pla no dóna treva a ningú que no pense com ell, ja siga dins o fora de l'Església. Dins s'ha fet notar apartant els rectors que no li eren gaire proclius a les parròquies més menudes i situant els de la seua corda als millors seients eclesiàstics. També ha estat enfrontat amb entitats com Càritas Diocesana, la direcció de la qual a Castelló va presentar la dimissió el 2001 perquè, al seu parer, "Reig Pla pretén establir una gran jerarquizació de tots els àmbits socials", segons la qual "el concepte de la comunió es transforma en submissió".

Fora de l'església, l'actitud intolerant s'ha fet més evident després de la derrota del PP als comicis espanyols. Amb l'arribada del Govern Zapatero, la seua actitud s'ha fet molt més combativa, fins al punt que ha comparat la situació que pateix l'Església d'avui amb "la persecució de Neró".

Un dels atacs més significatius a l'executiu socialista el va fer durant l'homilia del vuitantè aniversari de la coronació de la Mare de Déu del Lledó, la patrona de Castelló, el maig del 2004, en què va atacar els projectes socialistes en qüestió d'ensenyament de religió. Des de llavors, les seues intervencions tenen cada vegada un to més polític: "Resaré per Zapatero", va

afirmar poc després de criticar la política educativa socialista.

“La borsa és lícita.” Després d'un mes llarg de polèmica i de silenci, dimarts passat el bisbe de Soborb-Castelló va donar la cara davant els capellans i l'opinió pública per parlar de la baixada de sou dels rectors i les aventures a la borsa. Reig Pla, després de retallar el salari als seus companys de diòcesi, amb la valentia que el caracteritza, va dir: “La remuneració dels sacerdots ha de ser modesta, per a una vida modesta i pobra, com correspon als sacerdots.” Així mateix, va assenyalar que “el bisbat coneix els comptes de totes les parròquies i vam veure que totes poden sustentar el capellà.”

Tot i justificar, “per criteris de modernitat”, la rebaixa salarial dels seus companys, va admetre i justificar el seu afer a la borsa, també amb la mateixa excusa: “La borsa és lícita sempre que s'invertisca en productes lícits que facen algun bé. Especular és buscar la veritat”, va afegir. Va reconèixer que la societat Med 2001 va nàixer en un moment de recessió i que el consell presbiterià li va recomanar que venguera. “És fals i injuriós dir que globalment el bisbat haja perdut diners a la borsa”, va concloure.

També va aprofitar la seua presència davant els micròfons per tornar a erigir-se com a capítost de la fe més rànica: va presentar la campanya “Tots vam ser embrions”, de la qual va dir que “permetre l'avortament és una cultura de la mort”, i va manifestar la seua satisfacció perquè “tots els ginecòlegs de Castelló són objectors de l'avortament, i ho fan a plena consciència”. El Govern espanyol permet, segons ell, “l'holocaust de 80.000 xiquets no nascuts”. Per altra banda, va instar de nou a la “desobediència civil” contra els matrimonis homosexuals, que per a ell signifiquen “un atac a la família”.

Des que van transcendir les poc solvents irrupcions del bisbat a la borsa, i fins a dimarts passat, Juan Antonio Reig Pla havia intentat passar prou desapercebut en els mitjans. Sobretot perquè es parla, cada vegada més insistentment, del seu possible trasllat.

Macià Claramunt

La sinia

F. Marc Álvaro

Decoració

Després dels magnífics funerals pel papa Joan Pau II he d'admetre que tota la resta del teatre polític em sembla una cosa com d'estar per casa. L'Església catòlica no juga pas amb la representació dels seus afers i aconsegueix passar esplèndida enmig de les modes, ignorant-les. Ara, allò més *cool* –que dirien els asabentats– és tenir algun amic cardenal o comptar amb un vaticanòleg de capçalera per fer-lo lluir durant els sopars del dissabte. Tot això ve a tomb del vici de comparar les coses d'aquí amb les de fora. És un vici que un dia ens farà prendre mal. Ho dic perquè, amb el record recent de les brillants estampes de Roma al cap, he intentat mastegar la nova escenografia del Sant Jordi polític catalanesc.

Suposo que el trasllat de la recepció de Sant Jordi del president de la Generalitat al palau de Pedralbes s'ha fet amb una voluntat explícita de marcar allò que alguns propagandistes n'han dit “el canvi de règim”. De moment, allò observable és únicament un canvi geogràfic dins la ciutat de Barcelona i un canvi de menú: hem passat de la menestral xocolata amb melindros (de ressonàncies petitburgeses i pactistes) en un pati d'evocacions gòtiques a la modernor tifa dels cuiners mediàtics i les seves deconstruccions en un espai de tradicionals genuflexions vers Madrid. És la segona gran i ambiciosa operació d'estat que el Govern Maragall posa en marxa per marcar distàncies amb els seus predecessors. La primera va ser el redisseny de l'acte institucional de l'Onze de Setembre, bo i fugint de l'estàtua de Casanova.

Res a dir. Alguns som favorables a tota litúrgia que ens representi, ni que sigui de passada, com alguna cosa semblant a Dinamarca, Holanda o Txèquia. La veritat, a mi tant se me'n donen els melindros com les escumes de neula de parmesà. La qüestió és no fer gaire el ridícul. I, en aquest sentit, tot podria ser. Per ara, els grans canvis polítics a la Catalunya postpujoliana no passen de ser una improvisada mudança decorativa. Hem passat per l'Ikea i hem comprat una Dia-da nova (amb el Serrat i el Lluís Llach, tots contents) i un Sant Jordi que permeti a l'esquerra oficial (sobretot als gurmets sostenibles d'ICV i als nens de casa bona dels maragallisme) recordar que té molt millor paladar que Jordi Pujol, que amb un esmorzar de tieta de l'Eixample ja feia.

L'interiorisme és molt respectable i, a més, als catalans ens prova el conreu ornamental. Un dia d'aquests, Maragall també canviarà l'escut de la Generalitat. Unamuno ja ens va clissar. Em consta que ja han dibuixat les cobertes del nou Estatut.